

[Johan Philipsen]

med, at den ringere beskæftigelse varer et stykke tid endnu, at gøre et forsøg på at få en tilnærmelse imellem beskæftigelsen og dem, der er arbejdssøgende.

Palle Simonsen (KF):

Som nogle ordførere allerede har været inde på, er det ikke, fordi dette lovforslag er alt for behageligt. Jeg vil først gerne sige, at jeg mener egentlig, at den argumentation, som ministeren har anvendt for de to bestemmelser, ikke er særlig konsekvent.

Ministerens begrundelse for, at man kun i 1978 skal have en regel om, at ingen skal falde uden for systemet, er den, at når det år er gået, må man forvente, at der er kommet en hel del i arbejde på grund af de beskæftigelsesplaner, som ligger i augustforliget. Det har vi da lov til at håbe på, og det er jeg for så vidt enig med ministeren i. Så forstår jeg bare ikke, at ministeren i den anden bestemmelse, når det drejer sig om forlængelse af 4 års perioden, siger, at den skal forlænges i 3 år. Det burde dog være naturligt, at argumentationen gik med samme vægt på begge punkter.

En anden ting, som jeg har lidt svært ved at se, hvis der virkelig skal være idé i det, er, hvorfor man kun i 1978 skal have et system med at samle dem op, der ellers ville falde ud. Hvad med dem, som falder ud inden 1978? Her taler jeg stadig væk kun om konsekvensen. Jeg synes nok, at ministeren kommer til at sætte sig mellem to stole i dette lovforslag.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi er meget skeptiske over for de to bestemmelser, ministeren lægger frem, men vi er naturligvis indstillet på under udvalgsarbejdet at gå ind i en drøftelse af det for at se, hvilket resultat vi kan nå frem til. Jeg vil godt i den forbindelse principielt sige – for nu er førstebehandlingsdebatten jo en principiel debat – at vi skal også passe på, at vi stadig væk bevarer harmonien i tingene.

Vi har nogle systemer i forbindelse med arbejdsløshedsforsikring, sygedagpenge, ulykkesforsikring osv., hvor der er tale om dækning for tabt arbejdsfortjeneste i en eller anden periode. Da man lavede arbejdsløshedsforsikringsreformen, var man enige om mellem arbejdsmarkedets parter, at denne periode var 3 år. Så førte det frem til, præget af

den høje arbejdsløshed, at man sagde: nu forlænger vi den til 4 år. Ministeren siger selv i sin fremsættelsestale, at han ikke er tilhænger af, at man forlænger den til 5 år. Og så er det man spørger sig selv: ja men hvor er det egentlig, den rimelige grænse ligger for disse ting? For mit eget vedkommende føler jeg mig ret overbevist om, at den rimelige grænse lå dér, hvor arbejdsmarkedets parter nåede til enighed om det forud for arbejdsløshedsforsikringsloven. Det andet er i virkeligheden kun noget, vi gør for lige som at sætte et plaster på vores dårlige samvittighed. Jeg tror ikke på, at det er til glæde for nogen her i samfundet bare at fortsætte ad denne vej.

Vi har også en bistandslov, som er gennemført, for at vi skal have et sikkerhedsnet, der er så finmasket som muligt, og derfor må det være naturligt, at netop bistandsloven træder i funktion dér, hvor de såkaldte arbejdsmarkedssydeler kommer ind i billedet.

Jeg mener også, at man i denne drøftelse, inden man når frem til slutresultatet, skal se nærmere på de planer, ministeren har om en statistik over de arbejdsløse. Jeg forstår, at ministeren har nogle overvejelser, og jeg lægger megen vægt på, at vi også når frem til en konstatering af, hvor mange der er til rådighed for arbejdsmarkedet. Jeg mener også, det er vigtigt i denne forbindelse at få fastslået ministerens tanker om, hvordan vi får draget arbejdsløhedskasserne ind i anvisningssystemet, førend vi gør os fuldstændig klart, om ministerens lovforslag her skal følges.

Lad mig så til sidst blot sige dette, at det, der for mig at se er beklageligt i denne debat, er, at for mange står i hver sit hjørne og råber til hinanden. Der står nogle i det ene hjørne og siger, at en stor del af de arbejdsløse misbruger systemet. Og så står der nogle i det andet hjørne og siger, at det er løgn, og at det er et reaktionært standpunkt. Ingen af delene er jo rigtigt.

Jeg tror, det ville gavne debatten, hvis vi erkendte, at der er nogle problemer omkring forvaltningen af denne arbejdsløshedsforsikringslovgivning, ligesom vi også må konstatere, at incitamentet til at komme i arbejde på den ene eller den anden måde for nogle mennesker kan være nødvendige. Jeg siger ikke hermed, at de er det for alle, tværtimod. Men det nytter ikke, hvis vi skal have fornuftige løsninger på det her på et eller andet